

Het boek Daniël - Nummer honderdvijfenvijftig

De onthulling van Daniëls laatste visioen: een parallelle reis van de wijze maagden

Jeff Pippenger

2024-03-24

Wij zijn begonnen met onze beschouwing van Daniëls laatste visioen door Daniël te identificeren als een symbool van Gods verbondsvolk van de laatste dagen, en wij hebben het eerste vers in samenhang met het laatste hoofdstuk gebruikt om de profetische kenmerken te beginnen te identificeren van dat volk van de laatste dagen, vertegenwoordigd door Beltsazar. Gods verbondsvolk van de laatste dagen vertegenwoordigt de Millerieten van de beweging van de eerste engel, en de honderdvierenvijftigduizend van de beweging van de derde engel. De Millerieten vervulden de gelijkenis van de tien maagden, en die gelijkenis wordt in de laatste dagen tot op de letter herhaald.

„Ik word dikwijls verwezen naar de gelijkenis van de tien maagden, van wie er vijf wijs waren en vijf dwaas. Deze gelijkenis is en zal tot op de letter vervuld worden, want zij heeft een bijzondere toepassing op deze tijd en is, evenals de boodschap van de derde engel, vervuld en zal tot aan het einde van de tijd blijvende tegenwoordige waarheid zijn.” Review and Herald, 19 augustus 1890.

De ervaring van beide bewegingen van de laatste dagen is de ervaring van het adventisme.

„De gelijkenis van de tien maagden in Mattheüs 25 illustreert eveneens de ervaring van het adventvolk.” The Great Controversy, 393.

De millerieten vertegenwoordigden de beweging van de eerste engel, en hun ervaring werd eveneens voorgesteld door de gemeente van Filadelfia. In 1856 ging de filadelfische millerietenbeweging over in de laodicese beweging, en in de opstand van 1863 ging zij vervolgens verder over in de laodicese Kerk der Zevendedagsadventisten.

De honderdvierenvijftigduizend vertegenwoordigen de beweging van de derde engel, en hun ervaring werd eveneens uitgebeeld door de gemeente van Filadelfia. In 1989 werd het boek Daniël ontsloten voor de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk, en op 11 september 2001 begon de Laodiceaanse Adventbeweging, en in juli 2023 vond de overgang terug naar de Filadelfische beweging plaats.

Beltsazar, of Daniël, vertegenwoordigt de Filadelfia-beweging van de laatste dagen, die de Filadelfia-beweging van de Millerieten „tot op de letter” herhaalt. Het eerste vers van het laatste gezicht vertegenwoordigt die mensen van de laatste dagen, en het laatste getuigenis van het laatste gezicht moet overeenstemmen met het eerste getuigenis van het laatste gezicht. Het zuiveringsproces van Daniël hoofdstuk twaalf duidt op de toename van kennis en de twee klassen die daardoor worden voortgebracht. Beltsazar is de uiteindelijke voorstelling van de wijzen van de

laatste dagen. In Daniël hoofdstuk twaalf zijn er ten minste vijf profetische waarheden die ankers waren voor de Milleritische beweging, welke in de beweging van de derde engel herhaald moeten worden.

Het eerste is het reinigingsproces dat twee groepen aanbidders voortbrengt en daardoor de gelijkenis van de tien maagden vervult, zowel in de begin- als in de slotbeweging.

Maar gij, o Daniël, sluit de woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen het doorkruisen, en de kennis zal toenemen.... En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven toegesloten en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. Daniël 12:4, 9, 10.

Het onderscheid tussen de wijzen en de goddelozen (dwazen) is gebaseerd op hun begrip van de toename van kennis die ten tijde van het einde wordt ontsloten—hetzij in 1798 voor de Millerieten, hetzij in 1989 voor de honderdvierenveertigduizend—namelijk hun vermogen die kennis in de geest te onderscheiden. Van Gods volk wordt vereist dat het weet dat het adventisme de ervaring is van de gelijkenis van de tien maagden; want zonder dat inzicht zullen zij niet trachten te verstaan wanneer de „tijd van het einde” voor de laatste generatie aanbrak, noch wat de boodschap was die toen werd ontzegd. Zonder het inzicht dat de adventistische ervaring een beproevingsproces in drie stappen is, gebaseerd op een voortschrijdende ontwikkeling van de waarheid, die uitloopt op een uitkomst van „leven of dood”, is het onmogelijk de hoge roeping van iedere Zevendedagsadventist te herkennen. Beltesassar vertegenwoordigt een volk dat weet dat het is heengegaan door het reinigingsproces dat wordt voorgesteld als „gelouterd, wit gemaakt en beproefd”. Juist dat drievoudige reinigingsproces wordt uitdrukkelijk geïdentificeerd als het werk van de Heilige Geest.

Niettemin zeg Ik u de waarheid: Het is nuttig voor u dat Ik heenga; want indien Ik niet heenga, zal de Trooster niet tot u komen; maar indien Ik vertrek, zal Ik Hem tot u zenden. En wanneer Hij gekomen is, zal Hij de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel: van zonde, omdat zij niet in Mij geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot Mijn Vader, en gij Mij niet meer ziet; van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is. Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, maar gij kunt die thans niet dragen. Doch wanneer Hij gekomen is, de Geest der waarheid, zal Hij u in al de waarheid leiden; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij zal horen, zal Hij spreken; en Hij zal u de toekomstige dingen verkondigen. Johannes 16:7–13.

Het werk van de Heilige Geest in het leiden van de wijze maagden in „alle waarheid” vereist dat Hij de wereld bestraft, wat betekent te vermanen of te overtuigen, van zonde, gerechtigheid en oordeel, en dat zijn precies dezelfde drie stappen die in Daniël hoofdstuk twaalf óf een wijze óf een dwaze maagd voortbrengen. De boodschap die Jezus aanduidde als het werk van de Heilige Geest is de „olie”, die het onderscheid openbaart tussen de wijzen en de goddelozen in Daniël twaalf. Gods volk van de laatste dagen moet de toename van kennis voor hun generatie begrijpen, en die kennis omvat hun besef dat zij in de gelijkenis van Mattheüs hoofdstuk vijfentwintig óf dwaze óf wijze maagden zijn.

„Johannes kreeg deze dingen in heilig visioen te zien. Hij zag de schare die wordt voorgesteld door de vijf wijze maagden, met hun lampen gereedgemaakt en brandende, en hij riep in verrukking uit: ‘Hier is de volharding der heiligen; hier zijn zij die de geboden van God en het geloof van Jezus bewaren. En ik hoorde een stem uit de hemel tot mij zeggen: Schrijf: Zalig zijn de doden die van nu aan in de Heere sterven; ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen hen.’”

“Velen die de boodschappen van de eerste en de tweede engel hadden gehoord, meenden dat zij in leven zouden zijn om Christus te zien komen op de wolken des hemels. Indien allen die beleden de waarheid te geloven hun taak hadden vervuld als wijze maagden, dan zou de boodschap reeds lang aan elke natie, stam, taal en volk zijn verkondigd. Maar vijf waren wijs en vijf waren dwaas. De waarheid had door de tien maagden verkondigd moeten worden, maar slechts vijf hadden de voorziening getroffen die noodzakelijk was om zich te voegen bij dat gezelschap dat wandelde in het licht dat tot hen gekomen was. De boodschap van de derde engel was nodig. Deze verkondiging moest worden gedaan. Velen die onder de boodschappen van de eerste en de tweede engel waren uitgegaan om de Bruidegom tegemoet te gaan, verwierpen de boodschap van de derde engel, de laatste beproevende boodschap die aan de wereld moet worden gegeven.

„Een soortgelijk werk zal tot stand worden gebracht wanneer die andere engel, voorgesteld in Openbaring 18, zijn boodschap brengt. De boodschappen van de eerste, tweede en derde engel zullen moeten worden herhaald. De oproep zal aan de kerk worden gericht: ‘Gaaf uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden.’ ‘Gevallen, gevallen is Babylon, de grote, en zij is geworden een woonplaats van duivelen en een schuilplaats van alle onreine geesten en een kooi van alle onreine en hatelijke vogels. Want alle volken hebben gedronken van de wijn van de toorn van haar hoererij, en de koningen der aarde hebben met haar gehoereerd, en de kooplieden der aarde zijn rijk geworden door de overvloed van haar weelde.... Gaaf uit van haar, Mijn volk, opdat gij geen deel hebt aan haar zonden en opdat gij niet ontvangt van haar plagen; want haar zonden hebben zich opgestapeld tot aan de hemel, en God heeft haar ongerechtigheden in gedachtenis gebracht’ [Openbaring 18:2-5].”

“Neem elk vers van dit hoofdstuk en lees het aandachtig, vooral de laatste twee: ‘En het licht van een kaars zal in u geenszins meer schijnen; en de stem van de bruidegom en van de bruid zal in u geenszins meer gehoord worden; want uw kooplieden waren de groten der aarde; want door uw tooverijen werden alle volken verleid. En in haar werd gevonden het bloed van profeten en van heiligen en van allen die op de aarde geslacht waren.’”

„De gelijkenis van de tien maagden werd door Christus Zelf gegeven, en iedere bijzonderheid dient zorgvuldig te worden bestudeerd. Er zal een tijd komen dat de deur gesloten zal worden. Wij worden voorgesteld hetzij door de wijze, hetzij door de dwaze maagden. Wij kunnen thans geen onderscheid maken, noch hebben wij het gezag om te zeggen wie wijs en wie dwaas zijn. Er zijn mensen die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden, en dezen lijken uiterlijk op de wijzen.” Manuscript Releases, deel 16, 270.

Als adventisten die mannen en vrouwen uit Babylon moeten roepen ten tijde van de spoedig komende zondagswet, „worden wij voorgesteld hetzij door de wijze, hetzij door de dwaze

maagden.” De schare die Johannes zag, „voorgesteld door de vijf wijze maagden, met hun lampen in orde gebracht en brandende,” die Johannes verder aanduidde als degenen die „de volharding der heiligen” bezitten en die „de geboden van God en het geloof van Jezus” bewaren, zijn de honderd vierenveertigduizend, van wie wordt vereist dat zij Gods geboden bewaren, het geloof van Jezus beoefenen, en weten dat zij de maagden in de gelijkenis van Mattheüs vijfentwintig zijn. Zij moeten niet alleen verstaan dat zij hetzij wijze, hetzij dwaze maagden zijn, maar zij moeten ook de ervaring herhalen die door Daniël wordt voorgesteld als „gelouterd, wit gemaakt en beproefd.”

En zij zongen als een nieuw lied vóór de troon, en vóór de vier dieren en de ouderlingen; en niemand kon dat lied leren dan de honderd vierenveertigduizend, die van de aarde verlost waren. Dezen zijn het die zich met vrouwen niet hebben verontreinigd; want zij zijn maagden. Dezen zijn het die het Lam volgen, waar het ook heengaat. Dezen zijn uit de mensen verlost, als eerstelingen voor God en het Lam. En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn onberispelijk voor de troon van God. Openbaring 14:3–5.

Er zijn ten minste vijf waarheden weergegeven in Daniël hoofdstuk twaalf, waarheden die verbonden zijn met de Milleritische beweging van de eerste engel, welke herhaald zullen worden en vollediger begrepen door de beweging van de honderd vierenveertigduizend. Een van die waarheden is het drievoudige reinigingsproces dat verbonden is met de gelijkenis van de tien maagden. De eerste waarheid die William Miller begreep in verband met profetische tijd, was de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, en die waarheid wordt in Daniël twaalf aangeduid; zij is de eerste waarheid uit de Milleritische geschiedenis die daar wordt vermeld.

Maar gij, o Daniël, sluit deze woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde; velen zullen heen en weer trekken, en de kennis zal vermeederen. Toen zag ik, Daniël, en zie, er stonden twee anderen, de een aan deze zijde van de oever der rivier, en de ander aan gene zijde van de oever der rivier. En iemand zei tot de Man, met linnen bekleed, Die Zich boven de wateren der rivier bevond: Hoe lang zal het zijn tot het einde van deze wonderlijke dingen? Toen hoorde ik de Man, met linnen bekleed, Die Zich boven de wateren der rivier bevond, toen Hij Zijn rechterhand en Zijn linkerhand naar de hemel ophief en zwoer bij Hem Die leeft in eeuwigheid, dat het zal zijn voor een tijd, tijden en een halve tijd; en wanneer Hij voleindigd zal hebben de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn. En ik hoorde het, maar ik verstond het niet; toen zei ik: O mijn heer, wat zal het einde van deze dingen zijn? En Hij zei: Ga heen, Daniël, want deze woorden zijn toegesloten en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd en wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan, maar de verstandigen zullen het verstaan. Daniël 12:4–10.

Deze passage begint ermee dat het boek Daniël verzegeld wordt tot de tijd van het einde, en de passage besluit ermee dat het boek Daniël verzegeld wordt tot de tijd van het einde. Tussen de eerste en laatste verzegeling van Daniëls woorden was het onder ede bevestigde getuigenis van „Hem, die leeft in alle eeuwigheid”, „dat het zal zijn voor een tijd, tijden en een halve; en wanneer hij de macht van het heilige volk geheel zal verstrooid hebben, zullen al deze dingen voleindigd worden.”

Degene die deze onder ede bevestigde getuigenis gaf, was Degene die boven de wateren was, gekleed in linnen. Daniël zag een engel op de ene oever van de rivier de Hiddekel en een andere engel op de andere oever, en een van die engelen stelde een vraag, die Degene boven de wateren beantwoordde. De vraag luidde: „Hoe lang?” Dit zijn dezelfde eerste twee woorden van de vraag die in vers dertien van Daniël hoofdstuk acht wordt gesteld.

Toen hoorde ik een heilige spreken, en een andere heilige zei tot die bepaalde heilige die sprak: Hoe lang zal het gezicht duren aangaande het dagelijks offer en de overtreding der verwoesting, zodat zowel het heiligdom als het leger prijsgegeven worden om vertrapt te worden? En hij zei tot mij: Tot twee duizend en drie honderd dagen; daarna zal het heiligdom gereinigd worden. Daniël 8:13, 14.

Dezelfde profetische structuur wordt in beide gesprekken aangetroffen, met dien verstande dat Daniël zich in hoofdstuk acht bij de rivier de Ulai bevindt, en niet bij de rivier de Hiddekel. In hoofdstuk acht „zeide” een engel (heilige) „tot dien zekeren heilige, die sprak: Hoe lang?” Het Hebreeuwse woord dat vertaald is als „dien zekeren heilige”, is het Hebreeuwse woord „Palmoni”, dat betekent: de Wonderbare Teller, of de Teller der Verborgenheden. In hoofdstuk acht sprak Jezus (de Wonderbare Teller), en een andere heilige vroeg aan Jezus (dien zekeren heilige): „Hoe lang?”

In hoofdstuk twaalf wordt aan Hem die op het water staat, door een engel die zich op een van de oevers van de rivier de Hiddekel bevond, gevraagd: „hoelang?” Deze twee Schriftgedeelten moeten samen worden beschouwd, regel op regel. De eerste vraag van hoofdstuk acht luidt: „hoelang duurt het gezicht aangaande de vertreding van het heiligdom en van het heir, die eerst door het heidendom en daarna door het pausdom wordt volbracht?” De vraag van hoofdstuk twaalf luidt: „hoelang zal het zijn tot het einde van deze wonderen?” Het bezworen antwoord wordt vervolgens gegeven door Palmoni, de Wonderbare Teller, die met linnen bekleed was en op de wateren stond: „het zal zijn voor een tijd, tijden en een halve; en wanneer hij zal hebben volbracht de macht van het heilige volk te verstrooien, zullen al deze dingen voleindigd zijn.”

De vragen van de rivieren de Ulai en de Hiddekel luiden: „Hoe lang zal het gezicht duren van de verstrooiing van Gods volk, die door het heidendom en vervolgens door het pausdom wordt volbracht, terwijl zij het heiligdom en het heerleger vertreden?” Het antwoord luidt dat het vertreden eindigt in 1798, wanneer het werk van Palmoni aanvangt in het oprichten van de Milleritische tempel, en vervolgens zesenvieftig jaar later eindigt, in 1844, toen het heiligdom gereinigd moest worden.

In hoofdstuk twaalf hoorde Daniël het gesprek, “maar ik verstond het niet.” Daniël gaf een verlangen te kennen om te verstaan, zoals weergegeven doordat hij Christus vroeg: “O mijn Heer, wat zal het einde van deze dingen zijn?” Zijn uitdrukking van verlangen om te verstaan vertegenwoordigde het verlangen van de wijze maagden om te verstaan, want de gehele dialoog was geplaatst tussen de twee verwijzingen naar het boek van Daniël dat verzegeld zou zijn tot de tijd van het einde. Daniël vertegenwoordigde het verlangen dat op William Miller werd gelegd om de waarheid te verstaan die in 1798 werd ontzegd, en de eerste waarheid die hij ertoe werd geleid

te onderkennen, was de vertrapping van het heiligdom en het heerleger, eerst door het heidendom en vervolgens door het pausdom gedurende de periode waarin de macht van het heilige volk verstrooid was, ter vervulling van de “zeven tijden” van Leviticus zesentwintig.

Millers verlangen om de waarheid te kennen wordt voorgesteld door Daniëls verlangen, maar Millers begrip was onvolledig. Daniël vertegenwoordigt Millers verlangen, en Beltsazar vertegenwoordigt hen die een volledig begrip hebben van de zaak en het gezicht. Er zijn ten minste vijf belangrijke waarheden die deel uitmaakten van de ervaring van de Millerieten in Daniël hoofdstuk twaalf, die een parallelle tegenhanger zullen vinden in de geschiedenis van de honderd vierenveertigduizend. Eén daarvan is dat zij vervulden en begrepen dat zij de gelijkenis van de tien maagden vervulden, met haar beproevingsproces in drie fasen, en een andere is dat zij de grondsteen begripen van de „zeven tijden” van Leviticus hoofdstuk zesentwintig.

Wij zullen deze studie in ons volgende artikel voortzetten.

“Dan zal het Koninkrijk der hemelen gelijk zijn aan tien maagden, die hun lampen namen en uitgingen, de bruidegom tegemoet. En vijf van hen waren wijs, en vijf waren dwaas. Zij die dwaas waren, namen wel hun lampen, maar namen geen olie met zich mee; doch de wijzen namen olie in hun kruiken, tezamen met hun lampen. Toen nu de bruidegom uitbleef, werden zij allen slaperig en sliepen in. En te middernacht klonk er een geroep: Zie, de bruidegom komt; gaat uit hem tegemoet. Toen stonden al die maagden op en brachten hun lampen in orde. En de dwazen zeiden tot de wijzen: Geeft ons van uw olie, want onze lampen gaan uit. Maar de wijzen antwoordden en zeiden: Geenszins, opdat er misschien niet genoeg zij voor ons en voor u; gaat liever naar hen die verkopen, en koopt voor uzelf. Terwijl zij nu heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en zij die gereed waren, gingen met hem in naar de bruiloft, en de deur werd gesloten. Daarna kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heere, Heere, doe ons open. Maar hij antwoordde en zei: Voorwaar, Ik zeg u, Ik ken u niet. Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur waarin de Zoon des mensen komt.”

„Wij leven thans in een hoogst gevaarlijke tijd, en geen van ons behoort traag te zijn in het zoeken naar een voorbereiding op de komst van Christus. Laat niemand het voorbeeld van de dwaze maagden volgen en menen dat het veilig zal zijn te wachten totdat de crisis komt, alvorens een karaktervorbereiding te verkrijgen om in die tijd stand te houden. Het zal te laat zijn om de gerechtigheid van Christus te zoeken wanneer de gasten worden binnengeroepen en onderzocht. Nu is de tijd om de gerechtigheid van Christus aan te doen,—het bruiloftskleed dat u geschikt zal maken om binnen te gaan tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. In de gelijkenis worden de dwaze maagden voorgesteld als smekend om olie en er niet in slagend die op hun verzoek te verkrijgen. Dit is symbolisch voor hen die zich niet hebben voorbereid door een karakter te ontwikkelen dat in een tijd van crisis stand kan houden. Het is alsof zij tot hun burens zouden gaan en zeggen: Geef mij uw karakter, anders zal ik verloren gaan. Zij die wijs waren, konden hun olie niet overdragen aan de flakkerende lampen van de dwaze maagden. Karakter is niet overdraagbaar. Het kan niet worden gekocht of verkocht; het moet worden verworven. De Heere heeft aan ieder individu gelegenheid gegeven om gedurende de genadetijd een rechtvaardig karakter te verkrijgen; maar Hij heeft geen weg gebaad waardoor de ene menselijke handelende persoon aan de andere het karakter zou kunnen overdragen dat

hij heeft ontwikkeld door zware ervaringen te doorstaan, door lessen te leren van de grote Leraar, zodat hij geduld onder beproeving kan openbaren en geloof kan beoefenen waardoor hij bergen van onmogelijkheid kan verzetten. Het is onmogelijk de geur van liefde over te dragen,—aan een ander zachtmoedigheid, takt en volharding te geven. Het is onmogelijk dat het ene mensenhart in het andere de liefde van God en van de mensheid uitstort.”

„Maar de dag komt, en hij is nabij, waarop elke fase van het karakter door bijzondere verzoeking geopenbaard zal worden. Zij die trouw blijven aan het beginsel, die tot het einde toe geloof oefenen, zullen degenen zijn die zich tijdens de voorafgaande uren van hun genadetijd onder beproeving en verzoeking getrouw hebben betoond en karakters hebben gevormd naar de gelijkenis van Christus. Het zullen zij zijn die een nauwe vertrouwdheid met Christus hebben aangekweekt, die door zijn wijsheid en genade deelgenoten zijn van de goddelijke natuur. Maar geen mens kan een ander hartelijke toewijding en edele geestes kwaliteiten geven en zijn tekortkomingen aanvullen met morele kracht. Ieder van ons kan veel voor elkaar doen door de mensen een christelijk voorbeeld te geven en hen zo te beïnvloeden om tot Christus te gaan voor de gerechtigheid zonder welke zij in het oordeel niet kunnen standhouden. Mensen behoren deze gewichtige zaak van karaktervorming biddend te overwegen en hun karakter te vormen naar het goddelijke voorbeeld.” The Youth Instructor, 16 januari 1896.